

PRVNÍ KAPITOLA

Zadýchaný Larten Hroozley se vysoukal na zrádnou ledovou římsu a zadíval se přes zmrzlou pláň s vyčnívajícími rozeklanými vrcholky. Za ty desítky let, co je upírem, už navštívil většinu světa, ale tohle je ta nejdrsnější divočina, jakou kdy viděl. Ledem pokrytá náhorní planina, z níž tu a tam ční skalní výchozy. Sníh, kterým vítr bičuje tak, že by vás ve chvílce oslepil. Teploty tak nízké, že každý nádech bodne v hrdle a v plicích. Nepřátelská, cizí, nemilosrdná krajina.

Zaklonil hlavu a zběsile a radostně zavyl. To je ono! Ne-najdete lepší místo, kde by upír mohl zahynout, než takové, kam by se člověk ani neodvážil vkročit. Tohle bude surová, osamělá smrt - a nic lepšího on nezaslouží. Vhodný konec pro zběsilého zabijáka.

Nemluvně, které nesl, tlumeně zakňučelo a začalo se mu pod košilí vrtět. Larten je svíral jednou rukou a chránil je před větrem a sněhem, co to jen šlo. Když zaplakalo, bodlo ho u srdce pocitem viny. Zastavil se a dýchl dolů pod košili trochu tepla. Chlapeček spokojeně zapředl, ale pak se zase začal třást.

Larten zalitoval, že ho tam nenechal. Vzít ho s sebou byl šílený nápad. Udělal to, aby malého zachránil před kanibalem, ale teď chápal, jaký je to nesmysl. Na lodi by klučina měl aspoň nějakou šanci, zato tady, v téhle mrazivé říši smrti, je jeho zhouba neodvratná.

„Aspoň se dostaneš do Ráje,“ zašeptal a mnul dítěti záda, aby je zahřál. „A moje duše tě tam nebude obtěžovat.“

Každý upír sní o tom, že po smrti odejde do Ráje. Je to odměna na konci cesty a všichni obyvatelé noci v ni doufají. Larten však věděl jistě, že on věčný mír a klid nikdy nepozná. Na lodi ztratil rozum a povraždil posádku i cestující, včetně rodičů tohoto chlapce. Je pravda, že oběsili nevinnou dívku - nebohou, oddanou Maloru -, ale udělali to, protože si mysleli, že je nestvůra. („Jako já,“ zachraptěl Larten.) Trest byl neskonale přísnější než zločin.

Surový vítr se do něj opřel, takže raději doklopýtal na protější stranu ledové římsy. V té ledové pustině ztratil přehled o čase. Měl dojem, že se potuluje už celé dny, ale choval podezření, že to nebude víc než dvanáct hodin. Upír může i v takových podmínkách přežít dlouho, ale co lidské dítě? Larten se obával, že chlapcovo křehké tělíčko už se dostává ke hranicím své odolnosti.

Zvažoval, jestli se nemá vydat zpátky a vrátit dítě na loď, ale už před řadou hodin ztratil směr. Jakmile jste se dostali dál od pobřeží, všude to vypadalo stejně. Nenašel by už ani člun. A i kdyby, loď bezpochyby plula dál a on neměl ani ponětí, kterým směrem jsou nějaká města.

Města! Těžko uvěřit, že tady někdo žije, ale prý jsou při pobřeží obývané oblasti. Kdyby Larten věděl, jak je najít, odnesl by dítě k nejbližšímu lidskému příbytku a nechal je tam; snad se nad ním lidé slutují. Jenže kdo ví, kudy se k těm městům jde. Není jak to zjistit.

„Budeš muset zemřít se mnou,“ vykoktal, zuby mu drkotaly, oranžové vlasy měl pokryté ledem, oči otevíral proti větru a sněhu jen na škvírky. „Ale najdeme si na smrt dobré místo. Aspoň to dokážu zařídit.“

Larten už toužil po jediném - najít jeskyni, která by dítěti posloužila jako hrobka. Bylo mu jedno, jestli on sám zemře ve volné krajině, jestli ho pohrbí sníh nebo rozervou na kusy mrchožrouti. Pro chlapce ale chtěl něco lepšího, klidný úkryt, kde by jeho ostatky nikdo nerušil.

Kolem burácel vítr a zima ještě sílila. Larten si myslel, že se to dá zvládnout, ale v tom se mýlil. Vypadalo to, že dokonce i jeho upříí krev je odsouzena zmrznout v žilách. V částech těla, které měl holé, ztratil cit. Rty se mu v úšklebku stáhly ze rtů. Jen v prsou, tam, kde se pod košilí choulilo dítě, se zachovala trocha tepla.

Uklouzl a div nespadol na chlapce, ale povedlo se mu otočit a padnout na bok. Nárazem na ledovou zem se až otřeseně zajíkl. Zpola zatoužil zůstat ležet a dovolit přírodě, ať si prosadí svoje. Kdyby byl sám, asi by to udělal. Bylo by to snazší než se zvednout a jít dál. Ale musel brát ohledy na dítě, a tak se chystal, že vstane.

Když se potácivě zvedl, zachytil koutkem oka, jak se k němu cosi žene. Bylo to obrovité, bílé jako sníh, skoro neviditelné. Nemít tak ostrý zrak, přehlédl by to, dokud by to nebylo u něj. Už pár ledních medvědů viděl, ale i kdyby ne, okamžitě by to zvíře poznal. Co by to taky v severské pustině bylo jiného?

Larten namáhavě zvedl přimrzající víčka, pustil vylekaného chlapečka a skočil. Byla to medvědice, už viděl i větší, ale i tak byla vyšší než on, když se postavila na zadní. Vypadala vychrtle a hladově. Je stará, za životním zenitem. Stopovala Lartena už hodinu. Vychytralejší zvíře by počkalo ještě déle, dokud kořist nezeslábně tak, že se nebude s to bránit.

Larten po ní skočil v okamžiku, kdy se zvedla na zadní a zařvala na něj. Byl na tom ještě hůř než ona, ale musel chránit dítě a to mu dávalo mírnou, zoufalou výhodu. Bylo mu jedno, co bude s ním, ale prostě tomu divokému masožravci nedovolí, aby si pochutnal na horkých, kouřících dětských vnitřnostech.

Medvědice ho objala prackami a on jí švihl palci po očích. Všichni upíři mají ostré, tvrdé nehty, ale ty Lartenovy byly ještě delší a rozeklanější, než bývá obvyklé, protože si je po celou tu dobu, co trpěl na palubě lodi, nestříhal. Nehet na levačce zasáhl medvědici do oka a hned na první pokus je vypíchl.

Zaskučela a zatřásla hlavou, potom mu chňapla po paži. Už zažila hodně bolesti, ale nic takového. Najednou zapomněla, že se potřebuje nažrat. Už toužila jen zabít toho surovce, který jí ublížil.

Delší boj si Larten nemohl dovolit. Věděl, že i s jedním okem ho medvědice časem utahá, pokud by se s ní pokoušel přetlačovat. Když ji nedorazí rychle, zemře, a dítě taky.

Nevšímal si hrozby sekajících zubů, chytil ji za kůži po obou stranách krku a zatáhl, až se napjala. Otevřel ústa, co to šlo, přitiskl hlavu ke krku a pořádně se zahryzl. Vztekle kousal nalevo napravo, kousal a žvýkal, nevšímal si bolesti, i když se mu pracky zaryly hluboko do zad. Do nosu mu vytryskla krev, div se nezalkl. Dostal ji ale kýchnutím ven, zaryl hlavu ještě dál, jezdil dolní čelistí doleva doprava jako pilou.

Z medvědice tryskala krev a její stisk pomalu slábl. Larten ale nepřestával - nehodlal skončit ve stejné pasti jako ona, když si všimla, že upadl. Hryzal dál, dokud se medvědice

nezhroutila, několikrát sebou křečovitě nešklubla a neznehyněla.

Když byl konec, převalil se stranou, sípal a poprvé od chvíle, kdy vystoupil na břeh, mu bylo teplo. Oči mu plály a strašlivě se šklebil. Stejně v téhle příšerné zemi zemře, ale aspoň se zmožil na poslední poctivý boj. Jen škoda, že to nebyl mladší a silnější medvěd – to by byla dobrá smrt. Snad by si mohl najít jiného a ukončit to.

Dítě poplakávalo, což mu připomnělo, že není sám a nesmí myslet jen na svůj osud. Divočejšího medvěda si může vystopovat pak. Nejdřív se musí postarat o chlapce a najít mu místo posledního odpočinku; místo, kde bude v bezpečí před divokými tvory, kteří by ho obrali na kost.

Přeprazil se k třesoucím se děcku a zvedl je. Když ale hoča vracel zase za košili, zarazil se a podíval se na mrtvou lední medvědici. Rád by šel dál, ale nemohl vědět, jak dlouho mu bude trvat, než najde nějakou jeskyni. A pokud by se zhroutil, ještě než uloží malého k odpočinku, nepodařilo by se mu opatřit mu hrobku. Stejně to je marná výprava, ale Larten se na to prostě upjal. Natropil v životě dost špatností, ale nechtěl na seznam takhle pozdě už nic přidávat. I když najde jeskyni, kde uloží chlapcovy ostatky, nic se tím v širší perspektivě nezmění, ale jemu na tom záleželo. V téhle zemi ztracených nedokázal myslet na nic jiného.

Přemýšlel, co dál, a drbal se na poraněných zádech. Rány byly hluboké, ale na životě ho neohrožovaly. Může nehty proříznout kožešinu a tkáň na břicho zvířete. Uvnitř budou teplé tělní tekutiny. Natrávené žrádlo, které může rozmačkat a dát k jídlu dítěti. Bude to hnusné, ale jakmile bude mít

chlapeček plné břicho, nebude si stěžovat. A Larten může z kožešiny vyrobit příkrývku, jednu pro dítě a druhou pro sebe. A když se najedí a ochrání před živly, třeba zvládnou ještě jeden dva dny pochodu. Rozhodně tím získá dost času, aby pro svého maličkého, k smrti odsouzeného svěřence našel tu jeskyni.

Šklebil se bolestí, otřel si krev ze rtů a klekl si ke zvířeti. Nad mrtvým tělem medvědice utrousil zběžnou modlitbu, napřáhl nehty jako nože a dal se do práce. Krčil se před sněhem, který neustále poletoval, rozťal medvědici břicho a zalovil v bludišti kouřících, lepkavých vnitřností.

DRUHÁ KAPITOLA

Běsnila bouře. Přisvištěla bez varování a trvala už hodiny. Larten v ní šel jen namáhavě, s obličejem zabořeným do hrubého přehození, který si vyrobil z kožešiny lední medvědice. Dítě měl přikryté úplně; choulilo se v tmavém, lepkavém teplíčku a spokojeně si broukalo.

Mnohokrát uklouzl a div že nepropadl nějakou trhlinou v ledu. Když není dobře vidět, je tahle země hotový zabiják. Je hodně snadné sletět z kraje nějaké římsy nebo se zřítit do ledové propasti. Bylo by lepší se posadit, přikrýt se kožešinou a počkat, než bouře skončí.

Jenže dítě dostane zase brzy hlad. Larten si nesl pár kusů masa, které může rozžvýkat a dát malému, asi jako když pták krmí holátko. Nevěděl ale, jestli je chlapeček s to něco takového strávit. Ani na tu včerejší smradlavou hostinu ne-

reagoval zrovna nadšeně; většinu vyzvracel. Larten se smířil s tím, že dítě zemře, ale děsilo ho pomyslení, že mu zahyne v náručí hladem. A tak se potácel dál, protože mu připadalo lepší, aby hoch i s ním spadl někam do propasti, než aby ho zahubil nedostatek potravy.

Klopýtal a v duchu si vybavoval tváře mrtvých. Vur Horston, Traz, Westerovi příbuzní, Zula Pone a samozřejmě taky všichni, kdo zemřeli na lodi, ty měl v paměti čerstvě, a navíc měl víc důvodů, aby mu nedopřáli klidu.

Ale nejvíc ze všeho se soustředil na nebohous Maloru, její tvář ho plnila lítostí a pocitem viny, hlavně když se rozpomněl, jak zemřela, aby ho ochránila v nejvyšší nouzi. Nikdy si neodpustí, že s ní nebyl, když ho nejvíc potřebovala.

Už řadu let předtím, než ho zasvětil krví, mu Seba řekl, že upír tráví celý život ve společnosti smrti a musí na to být připraven. Při tak dlouhém životě je jasné, že většina těch, koho znáte, zemře dřív než vy. A Larten se s tím srovnal. Nebál se smrti ani žalu, který si musí protrpět, když přijde o někoho, koho má rád. Takové jsou zvyklosti jejich klanu – a on čelil těžkostem a nestěžoval si.

Jenže teď byl tady, v téhle mrazivé divočině, a pořád byl vyvedený z míry šílenstvím, jež se ho zmocnilo na lodi, a tak proklínal svůj dlouhý život i všechna svá rozhodnutí. Cítil, že mrtví na něj žárlí, že ho nenávidí za to, že zůstal živ. Krčil se, když mu připadalo, že vítr se ozývá jejich hlasy, že se mu jejich prsty svírají kolem kotníků, že z hrobu vstává celé vojsko duchů, kteří se ho snaží stáhnout někam dolů a trýznit ho.

Kdesi daleko vpravo od něj se cosi zalesklo. Nejdřív si my-

slel, že to je jen nějaký přelud, ale pak přišlo zablýsknutí znovu, a bylo žluté a zelené. Zastavil se a přimhouřil oči. Sníh padal stejně hustě jako předtím, nebylo vidět dál než na pár stop. Přesto zůstal stát a otevřel víc oči. A za nějakou dobu to barevně zablikalo opět, jen tentokrát o trochu dál.

Larten netušil, co to může být. Zvíře? Neměl dojem, že by snad v téhle části světa žilo něco, co je žluté a zelené. Člověk? Třeba je nedaleko od města a tohle je lovec hledající kořist.

„Hej, ty!“ křikl do kornoutu z dlaní, aby se hlas donesl dál.

Ale pokud to byl člověk, buď ho neslyšel, anebo si ho schválně nevšímal.

Larten změnil směr. Nejspíš to nebude nic, možná list nebo kus látky, ale naděje ho hnala kupředu. Kdyby to byl člověk, může mu předat dítě. Možná že chlapec nemusí zemřít s ním. Místo jeskyně by se mohl dostat do nějakého vesnického stavení, kde v koutě místnosti jasně plápolá oheň a kde mu dají napít teplého mléka.

Ale na tom místě, kde zahlédl nějaký pohyb, našel jen led. Stál, mžoural do sněhem bičované polotmy, snažil se ani nedýchat. Dlouho neviděl nic. Pak ale vítr na chvíli zeslábl a on to zahlédl znovu, sice daleko, ale bylo to zelené a žluté. Rozkřikl se, ale pak zase bouře zesílila a on to ztratil z dohledu.

Ploužil se za tím přízrakem po zbytek noci. Čím déle ho pronásledoval, tím větší cítil jistotu, že nebude skutečný. Napadlo ho, že ho třeba nějaký duch vede ke zkáze, že si s ním krutě pohrává. Anebo že mu sněhová vichřice poško-

díla zrak a ty občasné zelenožluté záblesky jsou jen v jeho očích. Kdyby byl sám, dávno by nechal být jak ty barvy, tak jejich příslib naděje. Ale dokud malý dýchá, má k němu Larten závazek. A dokud je třeba sebemenší šance na jeho záchranu, musí se jí držet.

A tak se plahočil dál, sněhem, po ledu, vzdoroval kousavému větru. I když se zabalil do těch kožešin, mráz k němu zase začínal pronikat. Cítil, že konec není daleko. I upíří síla má své meze. A vzhledem k tomu, co si poslední dobou protrpěl s tou chorobou, je spíš zázrak, že se dostal takhle daleko. Pokusil se rozžvýkat kus masa, aby síly obnovil, ale jen se mu udělalo zle.

Měl u sebe v láhvích krev, vzal ji na lodi těm námořníkům, které ušetřil, ale odmítal se napít. Lidská krev je pro upíra jako nektar. I trocha mu vydrží na dlouho. Kdyby se teď napil, získal by sílu k další cestě, ale vlastně po tom ani netoužil. Nechtěl další týden života. A tak nechával láhve skryté na těle, až pod košilí, a potácel se dál.

Krátce po svítání, když si urovnával kožešiny, aby mu ochránily obličej před slabým slunečním svitem, zelené a žluté záblesky někam zmizely. Ztratily se mu předtím z dohledu už hodněkrát, ale vždycky za pár minut zachytil koutkem oka další, takže klidně čekal. Nakonec mu ale došlo, že ty barvy, pokud tedy vůbec existovaly, se vytratily nadobro. Je s dítětem sám, zabloudili a jsou ztraceni hůř než kdy předtím.

Zašklebil se na vítr a sníh. Měl mít víc rozumu. Nechal se rozptýlit, a hlavní přitom bylo snažit se najít nějakou jeskyňu. V téhle prokleté krajině není pro chlapce žádná naděje.